

Dengang man i Bøstrup Præstegaard fik at vide, at Per havde hævet sin Forlovelse med den københavnske Rigmandsdatter, var Pastorinde Blomberg bleven alvorlig opskræmt. Da hun nu hørte, at Per ventedes tilbage til Kærsholm i Juleferien, talte hun en Aften i Sengen aabent til sin Mand om sine Bekymringer og foreslog at sende Inger bort til den Tid. Herom vilde Præsten dog ikke høre Tale. Der var ganske vist heller ikke for ham noget tillokkende ved Udsigten til at skulle bortgive sin Datter til en Mand med Pers Fortid; men man skulde, sagde han, være varsom med at agere Forsyn. Den unge Mand havde desuden nu indset sine Vildfarelser, og at hans Omvendelse virkelig var oprigtig ment, derfor borgede jo de store, materielle Goder, han havde ofret for sin sjælelige Velfærds Skyld.

»Vi tør ikke bruge Magtsprog i Troesanliggender. Og Kærlighed er Tro. Men jeg vil en Dag tale ligefrem med Inger om Sagen. Hun skal netop vide, at vi ikke vil lægge Baand paa hendes Hjerte. Det vil forhøje hendes Ansvarsfølelse.«